immeate ab oipoa.

Suposita probabilitate hary opinionis, dicitque ceterys: que, ni prveniant immeate ab oipoa, nec ipi et immeate a Deo no; que ni prveniant immeate ab oipoa; immeate tam et ipi a Deo Deo, et hanc dependes haberent huiusmodi actiones, ut pote que dependecent immeate ab aliquo prato divino.

Ad hanc solutionem que coiis est Doctorum, reclamat Dr. Aguilar, hoc ipus illy afferre, quia cum quo efectus, ni pduceretur immeate ab actione Dei, penderet tam immeate a Deo, ut permitente qd caa 2a, se sola efectum pduceret: ceterum pisterquoqd Deus hoc ni potest permittere, eo ipso qd permitteret illum; efectus ni dependeret in suo ee immeate a Deo, sd a sola creara.

Sectio IIa quid rei 3ca immeatum concursum Dei ad peccatum?

Ratio dubitandi est, q. si Deus immeate concurrit ad oes efectus crearis, concurrit etiam immeate ad pecatum: unde immeate videtur inferri Deus ee cam abste et per se pecati, contra illius Trid. ses. 6a can. 6o dicens: si quis dixerit, mala opera ita ut bona Deum operari, ni permissive, sd etiam proprie et per se ... anathema sit ...

Illao autem videtur clara: ee enim creara dicitur caa abste et per se pecati, qa ad illud immeate concurrit. — Pro enodatione huius difficultatis, sciendum 1o: duo in pecato considerari, materiale aliud, et aliud formale: materiale pecati dicitur ipsa entitas actus, que ex se potest ee bona: formale seu formalis malitia pecati, est fra, seu ratio propter quam actus dicitur malus.

Sive autem, hec formalis malitia consistat, ut aliqui volunt, in negatione rectitudinis, sive in entitate pora actus, ut alii propugnant, semper eadem est difficultas; semper ee, est explandum, quomodo si Deus, et creara simul, pducunt immeate actus positive malos, l. entitatem actus, ex cuius positione resultat negatio rectitudinis creara dicatur caa per se pecati et non Deus?

Sciendum 2o: Deum immeate phice pducere, quidquid poris est in pecato, propterea que, etiam eius fale malitia, si hic in poro consistat. Constat hoc ex D. Anselm. lib. de concordia, cap. 4a. aiente: facit Deus omnia, que iusta, l. iniusta voluntate fiunt: imo deducitur clare ex Trid. non negante Deum mala opera operari, sd operari opera mala, sicut et bona idest, ut cam per se, et ni permissive.

Sciendum 3o: Deum pstare creare suum concursum indiferentem s.o. per hoc decretum vagum et disiunctivum: volo amorem, l. odium, per qd suum oipoam applicat indiferenter ad utrumque: unde apparet, qd Deus neutrum extremum determinate vult: creara aum est, que per suam actionem determinatur ad odium s.o. et tunc Deus pure phice et naaliter quasi coactus a creara concurrit cum illa ex munere 1i agentis iuxta illud Isaie 43o: servire me fecisti in pecatis tuis, prebuisti mihi laborem in iniquitatibus tuis.

Sciendum 4o, qd Deus iuste et licite potest permittere pecatum, q. ni tenetur illud vitare: imo potius ut caa 1a et author naae tenetur ad illud suum concursum pstare; aliter ee, ni teneretur pstare crearis suum concursum indiferentem, ad suas operationes: hoc tam, ni tollit qd Deo displiceat, ut re vera displicet in pecato iuxta illud: quoniam non Deus volens iniquitatem tu es: et qtum est ex se optet ut eliciatur actus bonus.

Sciendum 5o: in agentibus naalibus duplicem dari causam: alia pure naalis phica, et alia mralis et per se. 1a est, que ita influit in efectum ut influat determinata ab alia, et sine inclinatione aut propensione in efectum. 2a, que ita influit ut propenderet in illum cum inclinatione et efectum suadendo, et aliciendo ad illum.

Vbi advertere oportet qd licet cae pduationis expertes, dicantur cae per se eo qd per verum influxum phicum pducant efectus, pister inclinationem, et ab aliis determinate; aliter discurrendum est de agentibus operantibus cum arbitrio rationis, hec ee, ni dicuntur agere per se, qd pister intentionem agunt ex determinatione alterius. Ex his iam facile fluit solutio.

Asero ġo, licet Deus immediate concurrat cum creatura ad peccatum, non est causa moralis et per se illius, sed solum pure physica, permissiva et per accidens. Assertio satis constat, patet enim ex dictis, quod Deus ita concurrit immediate ad peccatum, ut nec illud eligat, nec ad illud se libere determinet, nec illud suadeat, et consulat creaturae, quin potius determinatur a creatura ut cum ipsa concurrat, et licet, non impediat peccatum iuste potest illud non impedire: ergo Deus immediate concurrens ad peccatum, non est causa moralis et per se illius.

Ut autem, opposita aliqua solvantur facile, notandum est, quod obiectum decreti applicativi omnipotentiae pro causis liberis, est entitas actus in signo in quo, non dum est affecta per malitiam formalem, seu in signo prioris libertatis, in quo, non est potius a creatura, actus pravus, quam non pravo: item, quod Deus est prior creatura, tum dignitate, tum quia illi praebet virtutem ad libere operandum; tum quia concursus indifferens, prior est actione creaturae: hoc autem est prior Deo afferre et determinare, quatenus ipsa, per suam actionem determinat concursum indifferentem.

Subsectio Unica, solbuntur argumenta.

Arg. 1°, ex adversariorum, Deus physice concurrit ad peccatum: ergo non est tantum causa permissiva. Consequentia patet, quia permissio stat absque physica actione permittentis: sic Princeps, quin aliquid physice operetur, permittit peccata subditorum. 2°: Tridentinum negat Deum concurrere ad peccatum plusquam permissive: ergo dici non potest quod concurrit physice. 3°: sufficit permissio sine actione physica, ut permittens dicatur causa peccati: ergo multo magis erit causa si physice concurrat.

Ad 1um distinguo antecedens: concurrit physice per se nego; per accidens concedo, et nego consequentiam: probationem antecedentis etiam distinguo: permissio stat sufficienter absque physica concedo; stat naturaliter nego: salvatur permissio absque physica operatione; at illa ex conceptu suo, non excludit, et dummodo ponatur actio permittentis sine affectu et ex determinatione alterius, manet illaesa, ratione permissionis in permittente iuste et licite.

Ad 2um distinguo antecedens: plusquam permissive per exclusionem physice, influxus nego; per exclusionem affectus et intentionis concedo: vide nostrum consequentiam, vel ex distinctione data. Ad 3um distinguo antecedens: sufficit permissio in eo qui per se, et per accidens. Ad 3um distinguo antecedens: sufficit permissio in eo qui tenetur vitare concedo; in eo, qui vitare non tenetur nego, et consequentiam: Deus esse, non tenetur vitare peccatum, imo ex munere causae primae tenetur concurrere, et haec est ratio, cur Deus, non sit author peccati: esset autem Deus v.g. in casu Paulus, non posset committere peccatum, sine cooperatione Dei, licet hic, nimis precibus persisteret, tandem Paulo cooperaretur.

Instabis 1°: habitus dicitur causa per se peccati, licet, non concurrat cum inclinatione ad illud: item: licet Sol, determinetur ab homine ad generationem hominis, Sol dicitur causa generationis per se hominis: ergo pariter. 2°: si concurrant ad opus duo agentia indifferentia A, et B, v.g., non est potior ratio ut A, determinetur a B, quam e contra, sed Deus et creatura, sunt agentia indifferentia: ergo non est potior ratio ut Deus determinetur ab illa, quam e contra.

Ad 1um, nego consequentiam, disparitas est, quod nec Sol, nec habitus operantur cum consilio rationis, sicut Deus qui propterea, ut dicatur causa per se, debet operari cum inclinatione ad effectum. Revoca in memoriam quae supra dicta sunt, paragrapho Sciendum 5° et sequentibus. Insuper habitus de se inclinat ad peccatum, sicut etiam intellectus ad actum: unde est, quod licet habitus determinetur a potentia, et intellectus a specie sunt verae causae actuum: Deus autem, non inclinat ad peccatum.

Ad 2um, distinguo maiorem: si concurrant duo agentia, quorum unum pro priori ad determinandum sit proxime potest, determinationem suspendere, et alter non sit, ita proxime poterit nego; duo agentia, quae pro priori ad determinationem, habeant aeque hanc proximam potestatem concedo et minorem et nego consequentiam: Deus esse, supposito decreto non concurrendi cum creatura ad effectum, pro priori ad determinationem creaturae, non habet proximam potestatem illud impediendi: habet tamen, hanc potestatem creaturae, quae ad hanc actionem per alia determinatur pro suo libito.

Instabis adhuc 1°: determinari libere ad concursum praebendum et absque

pẏvã detraõe alr̃ẏ, ponere dsensẏ, ut oĩmoda indiffrã ad ponen-
dẏ dissensẏ; sd ex vi suæ decreti indifferentis, ita Deẏ ponit dsensẏ:
gõ. 2º: Deẏ est caã detraõis creaẽ in actu 2º: gõ est caã detrañ.
3º: si peccatẏ proveniret â Deo, ut â caã efficienti ordinaretur ad Deẏ
ut ad ultimẏ finẽ; sd hoc non: gõ.

Ad 1ᵘ̃ distĩquo majẽ: detraĩ dr̃, est
posse ponere dsensẏ nẽ; est ponere dsensẏ per illẏ dsentiendo cdo,
et eadem soluõe aplata miñ, nẽ coñ. Etenim ut Deẏ dicatur
libere exercere, per actẏ voluntis, ultra indiffrẽ requiritur qd per
talẽ actẏ, velet seu dsentiret; Deẏ aũm per illẏ ñ, vult, sicut
per illẏ, ñ,

Ad 2ᵘ̃ distĩquo añ: est caã pure phĩca cdo: caã
per se nẽ; l, dsõ añ, nẽ coñ: nec enim idẽ est caãre detraõẽ
ac detrare, sicut, ñ, est idẽ caãre intelleõẽ et intelligere: nam
sic Deẏ, qui est caã intelleõis creatẽ intelligeret per illud. Ad
3ᵘ̃ distĩquo majẽ: si proveniret â Deo, ut â caã efficiente pure
permissiva nẽ; ut caã efficienti detrativa cdo, et miñ, et negõ
coñ.

Arg 2º, etiã instando, ex D. Aug. 〈ᵗᵒ〉 idẽ est <u>aliquid existere Deo
agente, ac Deo volente</u>: itẽ Sap. 11º dr̃: <u>nihil odisti eorẏ quæ
fecisti</u>: gõ Deẏ dcurrẽs ad effectẏ, vult illud. 2º: ñ, minẏ est
sancta voluntas divina, quã oĩpõã; sd divina voluntas, ñ, potest
raõe suæ sanctitatis, ferri affective in peccatẏ: gõ nec oĩpõã effectẽ.
3º: dcursẏ Dei in actu 2º ad peccatẏ, est adimpleõ muneris caæ 1æ;
sd Deẏ amat adimpleõẽ sui muneris: gõ amat talẽ dcursẏ. 4º:
hic dcursẏ in actu 2º, est honestus: gõ absque ulla indecentia
potest Deẏ, illẏ amare. — Ad 1ᵘ̃ distĩquo 1ᵃ̃ authoritatem: ac Deo
volente, l, electivẽ, l, pure permissivẽ cdo; semper electivẽ nẽ, et
distĩquo 2ᵃ̃: eorẏ quæ fecisti electivẽ cdo; pure permissivẽ negõ.

Vnde dstat, qd licet Deẏ dcurrat ad peccatẏ, ñ, dr̃ proprie
adiuvare creaturã ad illud: hoc enim qd est adiuvare sonat aliquẽ

in adiuvante ad opẏ. Ad 2ᵘ̃ nẽ coñ, qᵃ de raõe sanctitatis est averte-
re affectẏ â malitia, et ab omni influxu, qui ex tali affectu ponitur;
ñ, aũm avertere ab operaõibẏ aliorẏ attributorẏ.

Ad 3ᵘ̃ distĩquo majorem:
est adimpleõ muneris, pota electivẽ â Deo nẽ: pota pure permissivẽ
cdo, et tũs invenis dista miñ nẽ coñ. Ad 4ᵘ̃, distĩquo añ: est
cdo, et tũs invenis dista miñ nẽ coñ: honestẏ præsuppositivẽ, qtenẏ in Deo supponit iustam et honestã præ-
honestẏ præsuppositivẽ, qtenẏ in Deo supponit iustam et honestã ope-
onẽ cdo; est honestẏ fᵗ sub distĩquo: respectu Dei cdo; rũ voluntis
se detrantis nẽ.

Arg 3º: creatã ñ, intendit operaõẽ ut malẽ; sd solẏ effi-
cit operaõẽ ex quã dũncta est malitia: gõ est caã per accidens ma-
litiæ: gõ Deẏ et creatã eodem modo sunt caã malitiæ. Dsõ añ,
distĩquo 1ᵘ̃ coñ: est caã per accidens, idest, ñ, movetur ad peccandẏ
ex malitia actẏ cdo; movetur eẽ, ex utilite et delectaõne cui
malitia est adiuncta: est caã per accidens, idest, ponit malitiam
præter inteõnẽ et affectẏ saltem indirectẏ et interpretatẏ nẽ, et ultẽ
coñ.

Arg 4º: supponamẏ qd Deẏ prohiberet aliquẽ actẏ supernaãlem
et qd voluntẏ se detrerct ad illẏ eliciendẏ: in hoc casu Deẏ dcurre-
ret ad peccatẏ, dcursu speciali dferens auxiliẏ supernaãle cujus
Deẏ, dr̃ specialis caã, sd qᵃ Deẏ hoc modo dcurrit ad opẏ
honestẏ, dr̃ caã moralis illẏ: gõ etiã diceretur caã moralis pec-
cati. Major dstat, qᵃ ad omnẽ actẏ supernaãlẽ dcurrit Deẏ ut caã
specialis dferens auxiliẏ supernaãle, per qd elevat voluntẽ ad illẏ.

Supposito casu, distĩquo majẽ: Deẏ dcurreret ut caã per se dcursu
speciali nẽ: dcurreret ut caã per accidens nẽ, et distĩquo minorem:
qᵃ Deẏ hoc modo dcurrit ut caã per accidens dnẽ, qᵃ Deẏ.
hoc modo dcurrit ut caã per se cdo: et cdo, vel distĩquo eadẽ
soluõe ptaõẽ maiõ, quæ ñ dvincit. Etenim qd Deẏ de facto sit
caã moralis actuẏ supernaãliẏ, ñ, est prise, qᵃ dcurrat dcursu
speciali, per auxiliẏ supernaãle, sd qᵃ ad illos ut pote de facto bonos
et dducentes ad æternã salutem allicit et invitat.

At vero in casu arguti, Deus n, aliceret volunts ad actus superaaalis vt pote prohibitus et malus: quin poius eos ab illo retraheret illustraõ-bus proponentibus divinas prohibitiones: vnde adhuc in illo casu specialis Dei Concursus eset indiferens, Deus que solus eset caa specialis pure phica, n, moralis. Ex dictis infeces 1°, qd licet pecatus sit x^a Voluntem Dei permitentis, n, est x^a. voluntas Dei intendentis. 2°, qd cum Deus Concurrat, vt caa pure eficiens, creara vero vt caa deficiens, pecatus nequit tribui Deo vt authori et caæ abrte illius, sed solus creare. Qd optime explicuit Aqus Prõr 1^a 2^æ, q^e. 69^a dicens: defectus claudicaõis reducitur in tibias curvas, tanqus in caa; n, taim in virtute motivas, a qua taim caatur, qd qd est motionis in claudicaõe, et 2us hoc Deus est caa actus pecati, n, taim est caa pecati. 3°, qd licet dicatur Deus ee caa sps, phica pecati, n, inde infertur qd est proprie et sps caa pecati: tus, ee, phica, est trus diminuens extrahens que Deus a raõe caæ deficientis et moralis.

Sectio III^a. an Devs, phice, prædeterminet caas 2as ad operandum?

Controversias hanc, quæ, n, modo integras de Scia media tractatus, veras etiã, plura literatissimorus hominum Cplet volumina: hæc gravissima Theologiæ sedes in hunc locus maiorus more traduco vt aliquali ipsius Cnotitia breviter instructi, cetera, quæ in hac disp. sunt pertractanda clarius percipiatis; qua propter eas, n, pro dignitate, sed pro vt nostri est instituti brevissime expono. Notandus igitur, qd phica prædetraõ, quæ alii vocant præmotiones, alii, qlitas prædetrats alii, præviãs Dei operaões, dicitur a Sap^mis Thostis, qlitas quædas phica, fra, impreso et caalitas Dei, qua Deus, prevrie ad operaões creaturas eius virtutes Cplet, et aplicat ad agendus. Hanc phicã prædetraõs antiquiores Thostæ requirebant ad Cstituendus posse proxime agere, seu actus 1us proximus libertatis creatæ: Moderniores vero ad raõis trutinam perpendentes opotes sentes fdata, aserunt ee actus medius inter 1us

et 2us libertatis, seu vt ipsi loquuntur aplicaões actus 1^i ad 2us.

Ceterus, tan Antiqui, quæ Moderni propugnant 1°, phicã prædetraões ee oino neceri. naris ad operaões creaturæ, sive naris, sive libere operantis. 2°, eas ee metaphe, mutuo Cnexas cum operaõe creaturæ, ita vt nec operaõ posit dari, sine phica prædetraõe, nec hæc sine operaõe, eo qd infalibiliter detret ad operandus. 3°: phicãs prædetraões ita existere solus pro libito Dei, vt nullatenus sit in manu creaturæ neq. qd existat, neque qd non existat, qd est phicãs prædetraões ee inauferibiles, et inaccquisibilem a creatura. His notatis præsens dificultas est, an creara præter Cursus Dei, egeat Dei aplicaõe per aliqid ee, ince superadditus quo detretur, et prædetetur ad operandus? Afirmant eoissime Thostæ Sap^mi. sequuti literatura insignes Mãs Bañez, phicãs prædetraõis Proto-parentes vulgariter appellatus. Ctraria taim sentea, quæ ab anno 1588°, magis ac magis in dies Cmendat. solidissimo x^a hanc ingeniosam Societatis JESV doctrõ, est Jesuitarus, qui eam præluentibus P. Molina et Eximio D^re, l, cons Summis Pontificibus pro viribus tenuerunt incolumem que ab adversarius invasionibus, nobis velut hæreditario iure in posterus Cservanda sapienter tradidere. Eandes tuentur opiniones Sub. D^r. in 1us, dist. 1^a q^a 1^a. et alii insignis literatura præditi Nobilissimi Theologi, quos inter annumerari debent Illustri. ac Reverend. D^s. M. F. Franciscus de Arauxo Dominicanus, tom. 2° in 1^a 2^æ, q^e. 3^a, arto 5° dubio 6°, et alii duodecim eiusdes sacræ familiæ præclarissimi Mgri. Dico pô, cum vniversa Societatis JESV Schola: Deus n, prædetrat phice caas 2as, neque narias, neque liberas ad operandus. Pbr 1ª pars: caa naria, talis est, vt positis oibus prærequisitis ex pte nãe et Cursu Dei, quæ ipsa exigit